

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών αριθμούμεν χρόνον
μέσα' στην κλειστήν γην των Παρθένων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσια,
δλο γιά τήν' Ανθρώπου θα παροσθίν' ή γλώσσα.

Δεκαέξη μηνός' Απριλίου,
όργαμός του κλεινού Βασιλείου.

Χίλια κι' έκαστον έξήιστα, πρόσθεσι όμως εις αυτά
και τόν αριθμόν έφτά.

Ψάλλομεν τής Βουλγαρίας φοιτητάς και φοιτητριάς.

I.—Τους είδες, βρέ, τους φοιτητάς τής Βουλγαρίας;

Τους είδα,

φ.—τού μέ πλμουός' χαιρέτησκαν τών φώτων τήν κοιτιδέχ.

II.—'Αλήθεια πώς σου' φάνηκαν;

'Ανθρωποι σαν κι' έμάς,

φ.—και δεξιόσταις, Περικλη, τους έκαιμαν θεμάς.

II.—

εσύ σαν ευγενής
δέν τόν φιλοξενεί,
κι' ως είσαι κακομοίρης;

Και τόν φιλοξενώ
μέ κάθε προθυμία,
και μέ φιλοτιμία
για τούτον διαπανώ.

Τών προσφιλών Αυστριακών σέ κλήη τρυφησάντων
και λόγουσ' άκουσάντων,
όταν' στο διάσημον ποτιέσθρον άπ' όλα,
κατόπιν δε, βρέ Περικλη, φυγόντων για τήν Πόλα,
κατέβησαν οι φοιτητάί τής φίλης Βουλγαρίας
για νά πληρώσουνε κι' αυτοί τόν φόρον τής λατρείας.

Και τρέχω κι' από' μπρός του και τρέχω κι' άπ' όπισω
και προσπαθώ καθ' όλα νά τόν ευχαριστήσω,
και του πουλιού τó γάλα του δίνω για νερό
και τήν έπίσκαψί του τιμή μου τήν θαρρώ.

Κι' αυτός ό φόρος, προσφιλή,
κοστίζει πάντοτε πολύ
'στην ψωροωμοσύνη,
και τους Ρωμηούς βαρύνει.

φ.—'Ετσι βεβίως κάνει
καθένας ευγενής,
μήτε για τήν δαπάνη
δέν σκέπτεται κανείς.

Κι' άν ιδεώδης φαίνεται τούτος ό φόρος, κτήνος,
κι' άν δέν τόν επιβάλή
καμμιά Βουλή μεγάλη,
άλλ' από' μας πληρώνεται τοίς μετρητοίς κι' έκαινος.

'Ετσι και κάθε κράτος, όπóταν έλθουν φίλοι,
δέν πρέπει, δέν όφείλει
νά τους περιποιηται, νά τους φιλοξενη,
και πρόθυμον καθ' όλα για τούτους νά φανή;

"Όταν επιθυμήσ,
κάποιος νά τó τιμησ
μέ τήν έπίσκαψί του, δέν πρέπει τούτο τότε
νά τόν δεχθώ μέ θέρμην κι' άγάπην, πατριώται;

"Όταν θελήσ κάποιος, βρέ ξύλινο καθώνι,
τού κράτους νά θαυμάσ
τό κλέος έν εκσάσσει,
δέν πρέπει και τó κράτος για τούτο νά πληρωή;

"Όταν έλθη κανείς
'στό σπήτι μουσαφίρης,

Ὁ θαυμασιός τοῦ ξένου, φιλότατη κεφαλή,
τὸ κράτος ὠφελεῖ.
Μ' αὐτὸν τὸν θαυμασιὸν ποτὲ δὲν ζήμιόνεταί
καὶ πρέπει στὸ λαβεῖν κι' αὐτὸς νὰ σημειώνεται.

Κάνε πάντα, φαρλατᾶ,
τοῦτον τὸν συλλογισμόν,
πῶς ἔσοδεύει μετρητὰ
κι' ἔσοδεύει θαυμασιόν.

Καὶ πασῶν χρησιμότεραν
καὶ πασῶν σπουδαιότεραν
νόμιζε τὴν ἔσοδειαν
θαυμασμοῦ πρὸς τὸν Φειδίαν,
πρὸς τὸν παλαιὸν Ἴκτινον
καὶ τὸν Περικλῆν ἕκκτον.

Εὐτυχές τὸ κράτος, ποῦχει καὶ μουφλοῦζικα βιβλία
καὶ προϋπολογισμούς,
κι' ἔσοδεύει θαυμασμοῦ
πρὸς ἀρχατὰ μεγαλεῖτα.

Εὐτυχὴς ἀληθινὰ
κι' ἄξιος μακαρισμῶν
καὶ τιμῆ στὴν φρένα του,
ποῦ ἔσοδεύοντας λαζαὶ
ἔσοδεύει θαυμασιὸν
γὰ τὰ πεθαμμένα του.

Καὶ τὸ κράτος, ποῦ γὰρ ξένων εὐφροσύνας καμαρώνει,
πρέπει νὰ καλοπληρώνη,
δίχως κέρδη νὰ ζητή
καὶ νὰ δυσανασχετή
καὶ τὰ φρούδια νὰ σουφρώνη.

Ἔχει κέρδος, ὅπου μένει ἴσους αἰῶνας τῶν αἰῶνων,
τόσους αἰῶνας ἀπειδεῖ
κι' ἀληθῶς ἐπικερδεῖ
πρὸς τὸ κλέος τῶν προγόνων.

Ἔχει κέρδος ἠθικόν,
ἄυλον ἰδανικόν,
Περικλέτο ζεκουτήρη.

Ἔχει κέρδος εὐγενές,
ποῦ κανένας κουνενός
δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοῦ τὸ πάρη.

Ἐμπρὸς ἴσους θαυμασμοῦ
καὶ τοὺς παροξυσμοῦ
τοσοῦτων ἀλλοφύλων,
μὰ κι' ἄμοδύζων φίλων.

Ἐμπρὸς εἰς ἓνα πλοῦτο
καὶ κέρδος σὴν καὶ τοῦτο,
ποῦ ζεκουστοὺς μὰ, κάνει,
ποῖός, Περικλῆ κούτέ,
ἀναμετρεῖ ποτὲ
τὴν ὀλικὴν δαπάνη;

Ὅπως ἔρχεται ἔδω πέρα
μὲς ἴστων φάτων τὴν μητέρα
σκέψου πόσα δοκιμάζει.

Σκέψου, κάρκα σεβαστή,
πῶς κανεὶς δὲν χρεωστεῖ
δωρεάν νὰ σὲ θαυμάζη.

Σκέψου πῶς ἂν δὲν ὑπῆρχαν τῶν προγόνων τὰ μνημεῖα,
ποῦ λατρεῖας φόρος τότε στῆς Ἑλλάδος τὸν βωμόν;
μῆτε θάβηλε ποτὲ τοῦ κἀγκανεὶ καὶ καγκαμμία
νᾶλθη καὶ ν' ἀποθαυμάσῃ τὴν Ἀνορθωσιν ἡμῶν.

Φιλελεύθερο κοπέλι,
σκέψου πῶς ἴστω Πραξί, τέλη
τὸν ἀθάνατον Ἐρμήν.

Σκέψου πῶς ἴσ' ἀρχατὰ πάλιν
χρεωστοῦμεν τὴν μεγάλην
τῶν ἐπισκεπτῶν τιμῆν.

Κι' ἂν δὲν σοῦχη φύγ' ἡ γνώσις
σκέψου γὰρ τὰς ἀνορθώσεις
πῶς δὲν ἦλθαν, Περικλέτο.

Μῆτε γὰρ νὰ δοῦν κι' ἐμένα,
μῆτε γὰρ νὰ δοῦν καὶ σένα,
μὲ τὸ τρύπη σπιθαλιότο

Καὶ μὲ σύνεσιν φρενῶν
σκέψου, φίλε κουρελῆ,
πῶς ἂν ἴκαστις πολὺ
στοὺς παλῆρους ὁ Παρθενῶν
κι' ἄλα τᾶλλα τὰ μνημεῖα, πλὴν κι' οἱ σύγχρονοι γι' αὐτὰ
δίνουν μπόλικο λεφτὰ.

Κι' ἂν πληρώνουμε καὶ τώρα
μέσα σ' ἄλη μας τὴν ψώρα,
μέσα σ' ἄλο μας τὸ χάλι,
γὰρ νὰ τὰ θαυμάζουον ἄλλοι,
ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνει, κάθαρμα τῆς κοινωνίας,
πῶς αὐτὸς ὁ φόρος εἶναι φόρος τῆς φιλοξενίας
καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ξένων
πρὸ σκιάς κεκοιμημένων.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι, γὰ Βουλγάρους πανηγύρι.

Π. — Τίς μου, βρε, γὰρ τοὺς Βουλγάρους...

Φ. — Ἦλθανε λοιπὸν ποῦ λίς
φοιτηταὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ φοιτητριάς πολλὰς.

Κι' ἦτανε Λαμπρῆς ἡμέρα
κι' ἦτανε Λαμπρῆς χαρὰ,
κι' ἔπεφταν παντοῦ πυρὰ
ἐνσφαιρα καὶ δίχως σφαῖρα.

Πάλι τῆς Λαμπρῆς τὸ μένος
ἐξηγγίρισε τὸ γένος,
πάλιν ἔδιδε πρὸς ἄλλους
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς σκοποβάλους
δύναμιν Τιτανεῖον
κι' ὕψος ἀρεμάνιον.

Ἄναψε κι' ἐρέτος πάλι γενεὰ πολεμική,
ἀπ' ἔδω μὲ τρεκατροῦκα, θρᾶ κροτίδες ἀπ' ἐκεῖ,
τρεῖς κομπόουρας παραπέρα
κι' ἓνα Μάνλιχερ μὲ σφαῖρα,
καὶ βροντοῦδες βαρελιότο
ἐκαναν μεγάλο κρέτο.

Ζήτη τῶν Βουλγάρων, ζήτη,
παρετάχθη καὶ στρατός.